

EMIL HOSSU-LONGIN

AIR MAJESTY

MICHAEL JORDAN

Publisol

Cuprins

Introducere | 7

1. Michael Jeffrey: 1963-1981 | 9
2. Tar Heels: 1981-1984 | 31
3. *Draftul* și Jocurile Olimpice: 1984 | 68
4. Contractele. Bulls și Nike: 1984 | 89
5. Primul sezon | 99
6. Accidentarea și al doilea sezon | 134
7. Al treilea an, consacrarea | 153
8. Anul patru și MVP-urile | 175
9. „The Shot“ | 200
10. Phil Jackson | 222
11. World Champions | 247
12. Back-to-back | 281
13. Dream Team | 320
14. „Three-peat“ | 339
15. Baseball | 374
16. „I’m back“ | 393
17. „Best season ever“: Superman, Batman și Rodman | 420
18. „Drive for five“ | 478
19. Last Dance | 532
20. Vacanță și golf | 583
21. Wizards | 599
22. Old face, new place | 634
23. Forty | 684

Încheiere | 731

Bibliografie | 733

Michael Jeffrey: 1963-1981

Primii pași în viață, întâii de sub panou • Duelul cu fratele Larry • Dezamăgirea și debutul • „Parcă o baghetă magică m-a atins pe umăr și o voce mi-a șoptit că trebuie să devin cineva!” • Conferința de presă din sufragerie • Perioada romantică a carierei se termină pe 25 februarie 1981 • A doua decepție

Greu de spus dacă a fost vorba de predestinare sau de o simplă coincidență, dar familia în care avea să apară Michael Jordan s-a constituit în urma unui meci de baschet. În primăvara lui 1954, James Raymond avea 17 ani, se pregătea de o carieră în *Air Force* și era implicat direct în sportul ce începea să cucerească America. Puștiul era o figură aparte în comunitatea din Wallace, Carolina de Nord. Avea o abilitate mecanică ieșită din comun, repara imediat orice se strica, inclusiv tractorul tatălui, și multe dintre lucrurile din gospodărie.

Pasionat de motoare și de mașini, de baseball și de baschet, pe care-l exersa în curte, la Charity din Rose Hill, aproape de casă. Se dezvoltase o mică rivalitate cu vecinii de la liceul cu profil sportiv din Rocky Point, orașel aflat la nici 50 de kilometri distanță. În echipă jucau frații Peoples, a căror soră mai mică, Deloris, era mereu în asistență. Așezările nu aveau mai mult de 2 000-3 000 de locuitori, oamenii se cam știau, cel puțin după numele de familie, dar a fost nevoie de acest mic eveniment sportiv pentru ca James să o cunoască

pe Deloris Peoples. După meci a condus-o acasă, avea mașină, „performanță” remarcabilă pentru acei ani, iar Deloris s-a arătat impresionată. Tatăl ei nu a fost de acord cu relația ce se contura, mai ales că fata avea 13 ani, dar cei doi au mers mai departe. În 1955, James a terminat școala și s-a înrolat în Forțele Aeriene, în cadrul departamentului mecanic. A fost nevoit să părăsească statul și a ajuns în San Antonio, Texas, acolo unde a rămas un an, apoi s-a mutat în Virginia, pentru al doilea stagiu.

Și Deloris a schimbat domiciliul, pentru că familia a trimis-o în Alabama, acolo unde locuia un unchi, care-i găsisse un curs de cosmetică cu durata de doi ani. S-au revăzut de câteva ori în această perioadă și James a cerut-o de soție în aprilie 1957. Deloris era gravidă și a acceptat imediat. Cei doi s-au mutat în casa părintească a lui James, care a părăsit *Air Force* și s-a angajat la o fabrică de textile din apropiere, iar în septembrie au devenit părinții lui Ronald James. La un an și jumătate după asta, în 1959, a apărut pe lume și mica Deloris, care a făcut primii pași în casă nouă, cea pe care soții Jordan au reușit să și-o construiască în Teachey, chiar peste drum de cea a părinților lui James. Rosabell, mama lui, a avut grijă permanent de cei doi nepoți, alinați Ronnie și Sis, un ajutor extraordinar pe care l-a primit tânăra familie. În ianuarie 1962, Deloris l-a născut pe Larry și, imediat, cei doi soți plus copilul au plecat la New York, unde James avea de făcut, timp de doi ani, o specializare în echipamente hidraulice. Au găsit un apartament în Brooklyn, s-au instalat, Deloris s-a angajat la departamentul administrativ al unei bănci și a rămas din nou gravidă. Moartea mamei ei a afectat-o foarte tare, a fost aproape să piardă sarcina, dar a trecut peste momentul dificil, numai că într-o duminică a ajuns de urgență la spitalul Cumberland, cu două săptămâni înainte de momentul în care doctorul prevăzuse că o să nască.

Copilul a venit pe lume cu nasul plin de sânge, dar cu o constituție robustă, zdravăn și cu brațe lungi. **„A fost darul cu care Dumnezeu m-a binecuvântat după ce mi-a luat mama”**, i-a spus Deloris soțului ei. Michael Jeffrey Jordan a făcut cunoștință cu „Big Apple” pe 17 februarie 1963 și, o săptămână mai târziu, a ajuns acasă. Părinții n-au avut multă imaginație la capitolul onomastică și au ținut cu tot dinadinsul ca doi dintre copii să aibă aceleași

Respect pentru oameni și cărți

prenume ca ei. Au mai stat în Brooklyn o jumătate de an și au decis să revină în casa din Teachey.

James și-a găsit un post la o filială General Electric în Wilmington, departe de agitația din New York. Michael a fost mezinul familiei doar doi ani, pentru că, în casa Jordan, a mai apărut o fată, Roslyn, devenită, imediat, favorita tuturor. Mike a avut grijă să iasă în evidență de mic. S-a electrocutat cu cablurile electrice întinse de tatăl lui în curte, în timp ce repara un motor, s-a urcat pe câteva scaune suprapuse și a căzut pe ciment, și-a rănit sora mai mare cu o bucată de lemn pe care o lovise cu bâta de baseball și a fost la un pas să se mutilizeze cu un topor...

La 5 ani, își transformă coșul de gunoi din dormitor într-unul de baschet. Primul *slam dunk* e cu o cutie goală de Coca-Cola, din poziția în genunchi. În primăvara lui 1968, capul clanului Jordan a fost promovat supervisor și a hotărât să-și schimbe domiciliul, presat și de distanța mare pe care o parcurgea până la serviciu. N-a părăsit Carolina de Nord, dar nici n-a ajuns într-un oraș mare. A cumpărat o casă în Wilmington și a avut grijă să le ofere celor mici suficient spațiu de joacă. În scurt timp, curtea proprietății devine teren de sport pentru cei cinci copii și pentru vecini. Oceanul e la câțiva kilometri distanță, Mike și câțiva prieteni se aventurează de câteva ori, dar e la un pas de o tragedie, într-o zi în care sunt valuri mari. Unul dintre copiii cu care se distrează se îneacă, chiar lângă el, și îi produce o aversiune față de apă care-l va marca pe viață. Pentru că e tot timpul ras în cap, juniorul familiei Jordan e poreclit „Baldy“. Tradiția creștină a comunităților de culoare din Statele Unite e lege și pentru familia Jordan, așa că Michael își împarte timpul între școală, Ogden Elementary, terenul din curtea casei și Biserica Episcopală Metodistă Africană din oraș.

Vara, Michael își mută *playground*-ul în parcul Empire, unde îl cunoaște pe Adolph Shiver, cel care avea să-i devină unul dintre sfătuitori și prieten foarte bun. De mic, e foarte atașat de părinți, în special de tatăl său, cu care va dezvolta o relație excepțională, chiar dacă nu e atras de domeniul în care James excelează, dimpotrivă. Ronnie și Larry sunt mereu pe lângă tatăl care repară mașinile vecinilor, gata să-l ajute. La un moment dat, James îi cere o cheie de 14, iar Mike nu reacționează. Caută în trusa de scule, dar nu găsește ceea

ce trebuie. **„Nu te pricepi, n-ai nicio treabă cu astea! Du-te-n casă, cu femeile!”**, sunt cuvintele ce-l șochează, pur și simplu, în fața fraților lui care râd. Are opt ani, e apăsător de remarcă tatălui și dezvoltă o reacție ce-l va urmări mulți ani. În mintea copilului apare sentimentul că trebuie să-i demonstreze tatălui că s-a înșelat, că poate ajunge să-i câștige respectul. Momentul apare repede și e generat tot de James, care, amintindu-și de anii în care juca baschet, montează un panou în curtea casei. Băieții au deja antrenament în baseball, Mike pare chiar că are talent, în schimb Larry nu e foarte priceput, așa că tatăl îi oferă ocazia de a arunca la coș. Mișcarea e câștigătoare pentru toți trei. Larry își găsește preocuparea care-i va absorbi tot timpul liber, Mike îl urmează cu o pasiune din ce în ce mai mare, iar James e fericit că băieții sunt în competiție. Pe Mike, finalul verii anului 1972 îl prinde lipit de televizor, acolo unde vede meciurile turneului olimpic de baschet de la München.

Americanii, campioni en titre și câștigători ai medaliilor de aur la precedentele șapte ediții ale JO, au o echipă foarte bună, cu care merg din victorie în victorie până în finală. Ajunge acolo și formația Uniunii Sovietice, iar meciul celor două superputeri are un final incandescent, cu decizii de neînțeles ale arbitrilor, cu sirena ce sună finalul în timp ce Doug Collins, de la americani, aruncă de la linia de „libere” și cu un coș victorios marcat de Serghei Belov în ultima secundă. URSS învinge cu 51-50 și oprește supremația olimpică a Statelor Unite. Mike trăiește meciul cu sufletul la gură și-i spune mamei, cu lacrimi în ochi, că va ajunge la Jocurile Olimpice și va câștiga medalia de aur. Deloris zâmbește și-i răspunde că drumul până acolo e lung și foarte greu. **E 9 septembrie 1972.**

Rămâne să privească la televizor partidele de baschet universitar din NCAA, cu precădere cele din Athletic Coast Conference, una dintre grupele puternice ale competiției, care adună șapte echipe, în frunte cu marile rivale ale statului, North Carolina Tar Heels și North Carolina State Wolfpack. Aici îl descoperă pe David Thompson, unul dintre jucătorii importanți de la NC State. În sezonul 1973-1974, echipa ajunge în Final Four, turneu care se joacă chiar în North Carolina, în Greensboro Coliseum. Thompson e senzațional în semifinala cu UCLA, câștigată în prelungiri, precum și în finala cu Marquette, pe care o domină clar. NC State e, în premieră,

campioană a baschetului universitar, iar Thompson e MOP (Most Outstanding Player). Micul Jordan e impresionat, iar James a avut grijă să-i aranjeze cât mai bine terenul de baschet din curte. Mike are și mingă din piele, originală, pe care o bate încontinuu alături de copiii din cartier. După ce termină meciurile, continuă să joace cu Larry. Diferența de 13 luni dintre ei se vede la contactele fizice, câștigate, de foarte multe ori, de fratele mai mare, dar prestațiile lui Mike au calitate, în ciuda alurii firave. E subțire, nu foarte înalt, dar are mâini lungi și sare bine. De altfel, James îl sfătuiește să joace baschet, deși copilul e mai atras de baseball. În Wilmington, baseballul e sportul albilor, iar baschetul, al negrilor. Terenul de joc al ligii de baseball „Babe Ruth“ e într-un cartier de albi și puțini copii de culoare se aventurează până acolo. Totuși, joacă baseball și o face foarte bine, pe posturile de pitcher și shotstop. În 1975, e numit „Mr. Baseball“ de către Dixie Youth Association. Ajunge în finala competiției zonale, pe care o câștigă, și e ales MVP-ul meciului. **„E cea mai plăcută amintire din copilărie. Am fost cel mai bun jucător și m-a urmărit mulți ani acel moment“**, declara într-un interviu din 1993.

Nu e o vedetă în școală, nici un copil-problemă, dar, în al doilea an de gimnaziu, adună trei pedepse importante și se alege cu suspendări. Motivele sunt îndeajuns de clare pentru ca tatăl său să-și facă o idee despre temperamentul lui Michael: a chiulit de la ore pentru a-și perfecționa aruncarea din săritură, a declanșat o bătaie pentru că un adversar îi ștersese marcajele de pe teren și i-a dat cu o sticlă din plastic în cap unei colege care i-a spus „nigger“. Capul ras și modul în care scoate limba când joacă baschet sunt prilej de amuzament pentru fete. Nu e marcat de acest tratament, dar nici nu reușește să-și facă o prietenă dintre colege. Se refugiază pe terenul de baschet din curtea casei unde creează prima mare rivalitate sportivă, împotriva fratelui său mai mare. Își propune să fie mai bun decât Larry și joacă acerb, chiar dacă acesta e mai înalt și mai puternic.

Mike are de partea lui o gură mare și un tupeu pe măsură, singurele capote la care îl depășește. Își creează un obicei de a-și acoperi adversarul de provocări, de ironii și de jigniri, în multe rânduri. Larry rezistă până când tensiunea explodează și cele mai

multe meciuri se termină cu bătaie și, evident, Mike e victimă. De foarte multe ori, Deloris intervine pentru a-i despărți.

„Meciurile împotriva lui m-au ajutat în multe privințe. Mi-am zis că, dacă pot să îl bat pe Larry, pot să bat pe oricine.“

Cei doi devin coechipieri într-o competiție de juniori organizată de Primăria din Wilmington. Mike iese în evidență, iar unul dintre antrenorii prezenți își amintește că poseda aptitudini ca ale unui jucător de 15 ani, deși nu avea decât 12. Era îndrăgostit de minge, individualist și orientat strict pe atac. Larry, mai solid și mai disciplinat, se ocupa de apărare. James și Deloris au stat aproape de cei doi frați, însoțindu-i la toate meciurile din competițiile locale, baschet și baseball. Mike e entuziasmat de eforturile pe care le fac părinții pentru a le fi alături și devine foarte apropiat de tatăl lui, cu care putea discuta despre ceea ce face pe teren. Familia avea suficiente resurse pentru a le asigura copiilor o viață liniștită, mai ales după ce Deloris a devenit casieră la o filială a băncii United Carolina.

James a conectat casa la noua descoperire a Americii, televiziunea prin cablu TBS, așa că, în primăvara lui 1977, Mike a putut urmări meciurile din NCAA Final Four și l-a văzut la lucru pe Dean Smith, antrenorul de la Tar Heels. Echipele din Carolina de Nord au dominat sezonul, UNC și UNC Charlotte au jucat în semifinale, dar de câștigat a făcut-o Marquette, 67-59 în Finală cu UNC. Turneul a fost senzațional, în principal pentru că NCAA a decis reintroducerea în joc a *slam dunk*-ului, după o lungă perioadă în care a fost interzis. Cea mai spectaculoasă aruncare a baschetului a fost oprită în baschetul universitar în 1967, la un an după apariția fenomenului Lew Alcindor, un pivot de 2,18 m, care spulbera apărările cu astfel de reușite. Mike a ținut cu Marquette în Final Four și a fost fericit când echipa din Milwaukee a luat trofeul. Dean Smith rata pentru a cincea oară titlul colegiilor, spre dezamăgirea soților Jordan, suporterii UNC.

Până la finalul verii, Mike și-a împărțit timpul între partidele de baseball din ligă și duelurile cu Larry la panoul din curte. A fost evident pentru antrenorul lui că nu mai era preocupat de precizia loviturilor și de aruncările mingii de baseball. Baschetul câștigase duelul, chiar dacă nu era nimic oficial. Pasul următor a fost înscrierea

în clasa a noua la D.C. Virgo, o școală din Wilmington, în a cărei sală l-a cunoscut pe Harvest Leroy Smith și și-a umplut gura de sânge după un *slam dunk*. Își mușcase limba. Leroy, născut și crescut în Philadelphia, cu doar 10 zile mai mic decât Mike, dar cu 27 de centimetri mai înalt, a devenit noul partener de antrenament. La 2,01 m, Leroy obținea toate mingile după aruncările ratate de Mike, dar nu era suficient. Ambiția, viteza și dexteritatea extraordinare ale adversarului compensau diferența de talie. **„Dacă învingeam eu, mergeam mai departe, până se schimba situația. Nu se oprea până nu ajungea în avantaj“**, povestea Smith, după ce informațiile de acest gen au devenit foarte atractive pentru public. Fred Lynch e antrenorul care-i convinge, foarte ușor de altfel, pe Mike și pe Leroy să intre într-o echipă de „boboci“, cu care participă la câteva partide ale ligii școlare publice. În competițiile de liceeni ajungeau cei de 16 și 17 ani, foarte rar cei de 15. Așa că, la 14 ani, putea să se desfășoare fără să-i fie în vreun fel penalizate excesele, fie că era vorba de dribling, fie de aruncări. Lipsa meciurilor regulate e un avantaj, pentru că îi oferă timp pentru a-și exersa duelurile unu-la-unu. Administratorul sălii liceului a avut multă răbdare cu el, pentru că stătea ore întregi, dimineața, înainte de cursuri și seara, târziu, cu dueluri nesfârșite la care participau colegi, vecini și chiar amici din alte cartiere ale orașului. Și-a provocat o dată și antrenorul echipei de baseball, un tip cu 10 ani mai mare, în fața căruia nu s-a sfiit să-și etaleze vocabularul colorat și aruncările din săritură. A fost la un pas de bătaie cu un coleg, din cauza scorului unui coș pe care i-l trecuse cu vederea, iar isprava a ajuns la urechile conducerii. Foarte tăcut, politicos și atent să nu deranjeze în viața de zi cu zi, Mike se schimba radical pe teren. Impetuos, capabil de orice efort, cu o gură care nu tăcea o secundă, era greu de suportat.

A continuat, în paralel, să dea cu bâta de baseball și să alerge între baze, până când s-a ciocnit de un adversar de două ori cât el și s-a accidentat la umăr. Deloris l-a dus imediat la spital, temându-se de o fractură, dar diagnosticul a fost blând, o luxație ușoară. A stat departe de terenuri o lună și, când s-a întors, știa că a terminat-o cu baseballul. Chiar înainte de a intra în vacanță a reușit, după multe încercări, să marcheze un *slam dunk* la unul dintre panourile școlii. Probabil a fost momentul în care i-a trecut prin minte că ar putea

ajunge baschetbalist de performanță. Nu le-a spus nimic despre asta părinților, nici măcar după ce mama sa l-a înscris la un curs de bucătărie. Nu-l atrăgea nimic din ceea ce ar fi putut deveni un mod de a-și câștiga existența, iar James se tot întreba ce va face după ce va termina liceul. A învățat să gătească elementar, a învățat să coasă, dar nu l-ai fi văzut să facă altceva cu plăcere în afară de baschet. Când Leroy Smith i-a spus că la liceul Laney se deschide un *camp*, a devenit foarte interesat. Înființată în 1976, purtând numele unui important om de afaceri din Wilmington, Emsley Armfield Laney High School avea o sală impecabilă în care Clifton Herring, antrenorul echipei de baschet Laney Buccaneers, organiza un *camp* pentru jucătorii care nu erau înrolați în vreo echipă. Herring, în vârstă de 26 de ani, fusese numit la conducerea formației cu un an în urmă, și asta era o performanță pentru un tânăr antrenor afro-american. Slab, tuns scurt și cu o mustață subțire, părea, mai degrabă, fratele mai mare al jucătorilor. Conducea un Ford Maverick și era la dispoziția elevilor non-stop. Soția lui le făcea sandviciuri și plăcintă cu cartofi, iar în sufrageria casei era mereu pregătită o carafă cu limonadă rece. Dacă era nevoie de un drum își lua imediat cheile și sărea la volan. L-au poreclit „Pop” și Mike Jordan așa l-a cunoscut. Timpul petrecut în *camp* și discuțiile cu Pop l-au convins pe adolescentul de 15 ani să-l urmeze la Laney și s-a transferat imediat, cu Leroy alături, evident, așa că, în toamnă, Mike deschidea o nouă ușă în scurta carieră sportivă. Își alege și numărul cu care joacă, având în minte tot ceva legat de Larry. Pentru că fratele lui poartă 45, hotărăște că are mai mult de jumătate din calitățile lui Larry și decide să joace cu 23. Se antrenează cu mare încredere, cu gândul de a fi ales în „varsity team”, echipa liceului. Nu e un talent ieșit din comun ca Isiah Thomas, care, la șapte ani, juca alături de baschetbaliști cu cinci sau chiar șase ani mai mari, dar nici nu decepționează. Herring trebuie să se hotărască până în noiembrie, pentru că la finalul lunii încep meciurile din campionat. Are pe listă peste 50 de puști, dintre care trebuie selectați 30, 15 pentru formația de bază, 15 pentru echipa secundă, „varsity junior”. Mike are deja un renume și calități fizice care îl recomandă, dar aruncarea scârțâie, iar în apărare e depășit ușor de adversarul direct. Manevrează mingea foarte bine, are viteză, la „drill”-uri depune un efort consistent și e de o vitalitate

Respect pentru oameni și cărți

debordantă. Handicapul major e înălțimea, doar 1,78 m. Talia mică e cea mai mare problemă pentru Laney Buccaneers și stafful caută jucători de peste 1,85 m. Niciunul nu e mai înalt de 2,01 m.

Unul dintre secunzii lui Herring e Fred Lynch, care-l știe pe Mike din puținele meciuri disputate în anul precedent. Celălalt e Ron Coley, care habar n-are cine e Mike Jordan. Antrenorii deliberează în biroul lui Pop timp de o oră. Herring scrie de mână cele două liste de jucători selecționați și le prinde cu piuneze pe ușa sălii care, mai târziu, se va numi „Michael J. Jordan Gymnasium“. Jordan a fost primul care le-a văzut. A crezut că nu sunt variantele finale și a revenit după ceva timp. Nu era în cei 15 din „varsity“, dar Leroy Smith, da. Singurul elev de clasa a zecea, cel mai înalt din selecție. Mike a plecat alergând către casă, s-a închis în camera lui și a început să plângă. Nu era nimeni în preajma lui, clădirea era goală. **„Nu am vrut să dau ochii cu nimeni, era durerea prea mare. Am plâns până când am rămas fără lacrimi“**, a povestit ulterior. A fost o dramă în familie când le-a spus, sugerând că, poate, ar fi bine să renunțe la baschet. Deloris a găsit cuvintele potrivite pentru a-l face să continue. Momentul în care Mike e „*cut from the high school team*“ devine legendar și va fi amintit de fiecare dată când se va face referire la erorile majore din sportul secolului XX. Povestea s-a rostogolit, a fost preluată și amplificată odată cu marile lui victorii și l-a demonizat pe Herring. **„Am fost criticat de toată lumea pentru această alegere. Am avut ca obiectiv principal să fac o echipă cu calitate fizică și cei dotați din acest punct de vedere au intrat în formula de bază. Pentru Mike a rămas opțiunea «junior varsity», un nivel mai jos, dar în niciun caz nu l-am eliminat din jocul care l-a consacrat“**, a explicat Pop.

Lynch va ajunge, mulți ani mai târziu, să lucreze pentru Michael. **„L-am angajat la *campul* meu, dar îi dau cele mai dificile sarcini“**, a declarat Jordan într-o emisiune de televiziune la mijlocul anilor '90. Pentru Mike, amărăciunea e imensă. E furios și dezamăgit, dar acest moment îi schimbă viața. **„Știam că e bun și am vrut să-l vedem muncind mai mult. În prima echipă ar fi fost mai mult rezervă, la JV a nimerit în locul potrivit unui jucător de calibrul lui.“** Mike n-a primit aceste lămuriri de la Lynch. Atunci, antrenorii nu-și justificau alegerile, dar realitatea acelor ani

era că foarte puțini jucători „sophomore“ ajungeau în primele echipe, indiferent de liceu. Instinctul îi dă cea mai bună variantă. E convins că dimensiunea fizică a fost determinantă în fața calităților tehnice, dar cum nu se poate mări și fortifica dintr-odată, trebuie să apese pedala care îi este la îndemână. Se întoarce la coșul din curte și se trezește la șase dimineața pentru a se antrena, înainte de a merge la școală, cu o furie și cu o determinare care îl miră până și pe Larry.

Pe 1 decembrie se remarcă în al doilea meci al sezonului în campionatul statal, victorie cu Pender. Înscrie 20 de puncte. Patru zile mai târziu, în deplasare cu East Carteret, marchează 45, dintr-un total de 71, cifră uluitoare pentru nivelul baschetului echipelor de aici. În ianuarie, pe teren propriu, la victoria cu Southern Wayne, adună 44. Realizările lui Jordan se răspândesc repede, iar meciurile adună din ce în ce mai mulți spectatori. Pe 6 februarie, cu Goldsboro, a scăpat pe contraatac, a driblat doi adversari și a finalizat cu *slam dunk*, primul meci oficial în care a putut face așa ceva. În tribună se afla și Ron Coley, care a fost uluit. **„Echipa noastră era condusă cu 20 de puncte, dar Mike juca de parcă totul depindea de o fază.“** Calendarul cuprinde 19 partide, din care Laney câștigă șapte. Ultimul meci are loc pe 16 februarie 1979, cu o zi înainte de a împlini 16 ani. „Varsity Team“ se califică în play-off-ul diviziei și Mike e chemat de urgență, dar nu pentru a fi folosit în teren, ci pe bancă, în locul statisticianului care se îmbolnăvisese. Laney nu trece de semifinale, iar el se bucură, pentru că nu poate accepta ca trupa lui Herring să aibă succes fără el. La finalul primăverii, după ce a stat ore întregi atârnat de panoul din curte și după ce și-a pus kilograme de sare în ghetete, constată că s-a înălțat câțiva centimetri, depășind 1,80. Îl dor genunchii și spatele, iar Deloris îl duce la un ortoped, care-i asigură că procesul de creștere e constant. Continuă să se perfecționeze cu aceeași disperare. Nu-i place pregătirea fizică, o face strângând din dinți, în schimb aruncă la coș până nu-și mai simte mâna. Sâmbăta și duminica, sala se ținea deschisă doar pentru el. Era singurul care-și petrecea weekendul antrenându-se. E în continuare slab, n-are nici 70 de kilograme, dar dă dovadă de o dexteritate deosebită.

I se schimbă porecla, devine „Peanut“, evident, pentru că are mereu capul ras. **„Așa îl strigam, dar nu răspundea niciodată“,**